

benytte Lejligheden til at bryde op. Et Øjeblik efter tog han da ogsaa Afsked. Henne fra et Blomsterbord sendte den unge Dame ham en knap nok høflig Hilsen.

»Det var vel altsaa det saa meget omtalte Naturmenneske,« sagde hun med et Skuldertræk, saa saare Døren havde lukket sig efter ham. »Han gjorde unægtelig ikke noget stærkt civiliseret Indtryk.«

»Hans Opdragelse har vist været en Del forsømt,« sagde Fru Salomon. »Stakkelt, han har nok altid levet under saa fattige Forhold, fortæller Ivan.«

»Ja, det er det ulykkelige . . . Gud give, der en Gang vilde opstaa en stor Mand herhjemme, der fødtes rig. Vi slap da én Gang for det Armodspræg, der i Længden virker saa ensformig ynkværdigt . . . Og han var jo ikke en Gang køn. Nanny udbasunede ham forleden som en komplet Byron.«

»Naa, køn . . . men han ser ganske godt ud.«

»Jeg fandt ham nu ligefrem hæslig,« sagde den unge Pige i overnervøs Tone. »Jeg lider nu en Gang ikke lyse Øjne . . . og allermindst i et mørkt Ansigt. Der er noget bastardagtigt ved det. Og saa saa' han saa brutal ud,« tilføjede hun lidt efter med et Udtryk, som gik der hende i det samme et mørkt Minde gennem Sjælen.

»Jeg troer, han har irriteret dig, Jakobe.«